

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ

ШЕГАТА НА ПРОЛЕТТА

chitanka.info

Тръгнахме от вечерта — той с двуцевката и патрондаша, аз — с раницата и две завита на „кравай“ одеяла. На Ибър спяхме в една запусната говедарска колиба, по-право — аз, а той будуваше край огъня, за да не пропуснем оня час и половина преди зората, когато глухарите пеят в съседната борова гора и зашеметени от любов, стават плячка на ловците.

В два и половина той ме събуди, а в три, залостени зад една престаряла борика, зачакахме песента на глухарите; той — разтреперен от ловна страст, аз — от сутрешния хлад. Три часа: часът, в който започват да гаснат звездите. Невидими лъчи размиваха тъмнината между клоните на тъмнозелените борики, върховете им заличаха, откроиха се постепенно дърветата и гората престана да бъде нощната наежена гора. Уморени от дългата прегръдка с небето, баирите кротко се отпуснаха. Една въздишка на отмора долетя откъм Ибър и донесе миризмата на преспа, на трева изгнила, есенешна, миризма на старо, смесена с миризмата на зелено и тръпчиво.

Около три и половина звездите угаснаха. Останаха най-любопитните само, които искаха да видят на всяка цена какво ще стане с ловеца и глухаря. Дъх е затаила и гората — изглежда, че дърветата, свидетели на не една такава драма, подозряха нашите намерения.

Сред тази необикновена тишина изведнъж долетя особен звук, едно потракване, наподобяващо удари на сухи пръчки. Лицето на ловеца се изопна, очите му заискриха, той пролази напред и стиснал пушката в ръцете си, отправи поглед към бориката, която се мержелееше вляво. Понаведох се и забелязах една едра птица, ошарена великолепно, с криле отпуснати и шия проточена, как захласнато пееше.

Много е да се каже „песен“ на сухото потракване, което петелът издава, ако само то се чува, без глухарят да се вижда, но видите ли как целият той трепери като струна заедно с песента, странните за човека кухи звукове придобиват друга сила и звучене, превръщат се в призив и нежност, в моление страстно и любов. Без да усеща нашето присъствие, петелът пееше, поспираше да си поеме дъх, а след това започваше отново със същия унес и със същата страст, при което перушината на главата му настръхваше, а очите му блажено се затваряха.

Призивът му не остана току-тъй, напразно. Дочу се плясък на криле и до великолепия мъжкар кацна сива пъргава кокошка. Глухарят бързо я приближи, погали я с крилото си, подмина я, върна се и я „брисна“ с другото си крило. Тя срамежливо се извърна, но той насочи главата си срещу нейната и започна ситно да пощипва всяка перушина по врата ѝ, сякаш я сресваше.

Ловецът, който се беше премерил в глухаря, свали чифтето и захласнат в перипетиите на флирта, като че забрави за какво бяхме дошли до тази чука. Лицето му се беше размекнало, очите, разсветлени от възхищение, не мигаха. Но ето че красивата и вдъхновена игра изведнъж прекъсна: в един внезапен порив на съгласие мъжкарят и женската отлетяха и се шумгунаха в гъсталака.

Късно беше за ловеца да се прицелва и стреля. Спогледахме се развеселени и зачакахме друг глухар.

Зората беше зачервила хоризонта с един пурпур, нежен и необикновен, който странно наумяваше за огненочервения пурпур в перата на отлетелия глухар... Малки облачета в бухнали дантелени гащи се строяваха, за да дочакат своя слънчев господар. Дърветата се повдигаха на пръсти и се надпреварваха кое по-първо да посрещне изгрева. Скалите по Ибър — сънени и сиви — се бяха пробудили и зачервили. Дори в тях, трмавите и безстрастните, раждането на деня беше събудило едно мило и стеснително вълнение. В тая минута пиленце някакво се обади и с гласче тънко и неуверено подаде сигнал да се събудят всички птици. То зачурулика, а след него — всички — хор от различни гласове, в който нямаше нищо хорово. Нямаше една мелодия, защото всяко пиле пееше за себе си, по свои ноти, но понеже всички пееха за едно и също — за прослава на гората, за възхвала на зората, — песента им се сливаше в една-единствена.

От хралупата на съседната борика се подаде сънена бяла муцунка, провряха се мустаци и ние видяхме една катерица да примигва на виделината. Тя скочи след това до края на клона и започна да се мие. Орел един отхвърча, като че хвърлен от прашка, и започна да кръжи на скалите. Кълвачът, строг и съсредоточен, както винаги, удари „телеграф“ до всичко живо да посреща изгрева.

Отговори му отсреща овчи хлопатар и поляната изведнъж побеля от овце. Вятърът полъхна и донесе аромат на цвят. Цвят в борова гора! Това пък откъде? Озърнах се и забелязах зад нас една глогина,

накичена с бели нежни цветове — една невеста, засрамена сред строгите и сериозни сватове, която мамеше с аромата си бръмбари, мушици и пчели.

От гъсталака долетя звук на меко перпелене и тихо къткане, наподобяващо кикот. Глухарят бе започнал „сватбата“ и нямаше никакво намерение да се връща под дулото на чифтето. Спогледахме се с ловеца, станавме и започнахме да слизаме под смълчаните дървета към пътеката. Случи се тогава нещо, на което мъчно бих повярвал, ако друг ми го разкажеше: където и да се появявахме, гласовете на птиците пойни замълчаваха. Катерицата избяга презглава, кълвачът спря да бие „телеграфа“. Където и да минехме, всичко живо се стъписваше.

... Ловецът — ловец нали е — всичко разбра, сгъна страшната си пушка и я сложи в калъфа.

— Разбират, че минава злодей!

И пак продължихме надолу.

Слънцето внезапно се показа. Чак тогава се обади чучурката на Елова чешма и запелтечи припряно едно нескончаемо „браво“ и „благодаря“, „Браво на поета, браво на поета в ловеца!“ — запяха млъкналите птици. „Браво“! — подкрепи ги и кълвачът и гръмна цялата гора от „браво“ и „благодаря“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.